Chtěl bych - Černý, Mirek

Chtěl bych někdy jako vítr být,
foukat jarním holkám do sukní,
nebo svítit jako první sníh,
kterej, kam chce padat, padat smí.

Chtěl bych být jak deštík májový,
pružný jako proutek vrbový,
notou na notový osnově,
nebo tím, kdo právě s tebou je.

Chtěl bych
být tím, kdo prolomí
bránu
do tvýho soukromí,
chtěl bych
být dveřmi pokoje,
kde ty spíš.

Chtěl bych být jak stín, co nestudí,
šotkem v loterijním osudí,
vánkem, kterým závěj roztaje,
dýmem, kterým šeptaj foyer.

Nápadů, čím chtěl bych být, mám moc,
ránem, co je moudřejší než noc,
hloupý je to, že jsem tím, čím jsem,
a jen zřídka vím, jak/kudy ven.

Chtěl bych
být tvůj veškerý čas,
být tím,
kdo umlčí tvůj hlas,
chtěl bych
být dekou pod kterou
právě spíš.

Chtěl bych zvonit jako podkovy,
být myšlenkou, co jde před slovy,
vonět, jako květy třešňový,
být tím, kterej vždycky všechno ví.

Chtěl bych někdy být i jiřičkou,
v orosený trávě kapičkou,
ale nejvíc chtěl bych - pokud vím,
být tvý první, i to poslední!